

Interviu acordat de d-l profesor Raul Volcinski (fost consilier al ministrului de interne Gabriel Dejeu) domnului Constantin Petre, angajat al Institutul de Cercetare al Crimelor Comunismului

Raul Volcinski :

Eu aveam domiciliu obligatoriu la Craiova si nu faceam nimic, intr-o zi eram la Parcul Bibescu cu ziarul Scanteea langa mine, priveam lacul si vine un tanar care-mi cere voie sa se uite pe ziar. I-l dau, il rasfoieste si da cu el de banca, spunand ca nu gaseste in ziar ce ar fi vrut, adica pe Ceausescu intr-un chengar negru. M-am gandit ca poate era o provocare, vreun securist. De ce? L-am intrebat de unde e, de aici ? Rapsuns: « Nu, din Giurgiu, suntem trei soferi la un santier din Filiiasi », daca tin bine minte. Cautau o gazda, cu baie. I-am zis ca as putea sa ma interesez chiar la mine-n bloc, ca sunt familii, batrani cu 4 camere care isi cautau chiriasi, dar nu-mi convenea sa ii dau imediat adresa. Si nici sa nu-l sperii, ca eu sunt detinut politic. Asa ca ne vom intalni tot aici, daca gasesc si-i spun: Desi initial l-am considerat provocator, am discutat mai multe, despre munca lui pe santier. Am avut in perspectiva chiar pe unul care a devenit seful taranistilor din Craiova, care si el lucra tot ca sofer desi era licentiat in drept, pe care l-am intrebat daca sunt baieti buni. Roventu a venit si am stat de vorba, cum e munca pe santier, ca regimul e rau, ca la tara nu se poate trai, n-ai nici o posibilitate, ca primarii comunisti isi fac de cap, ca parintii lui aveau pamant si i-au saracit comunistii, ca lumea acolo la tara e impotriva regimului, asa ca am lungit povestea pe mai multe luni de zile, pana am cazut de acord ca e mai bine sa actionam impreuna contra regimului comunist. Eu aveam pe cineva sus pus de la santier, la care m-am interesat si m-am asigurat ca Roventu nu e securist, si cand m-am lamurit ca e om cinstit si nemulțumit si ca e mai revolutionar asa de felul lui, am hotarat sa facem impreuna ceva impotriva regimului, ca nu se mai putea. S-a stabilit o legatura intre noi, m-am gandit la ce puteam face. El imi spunea ca ei carau materiale de la Pitesti la Filiiasi, trecand mereu pe langa un post de politie in Comuna Osica din jud. Olt, chiar la marginea satului, care ar putea fi atacat ca sa luam armele. Ei au avut o masina de teren, s-a atacat postul de politie respectiv, s-au luat 2 automate, ceva munitie si o harta pe care mi-a dat-o mie s-o studiez, de unde am aflat ca intr-un sat mic ca Osica erau 30 de informatori; am vazut harta cu puncte rosii si daca nu era legenda, ziceai ca s-au jucat copiii: erau de fapt insemnate casele cu informatorii care raspundeau de zona: jumatate erau de drept comun, jumatate politici. Asta se intampla in 1981. Mi-am dat seama cat e satul de incercuit de informatori si CAP-isti. Ei apoi au reusit sa ingroape masina intr-un canal de irigatii, s-au dispersat, apoi au revenit in jurul satului lor (Stanesti – jud. Giurgiu), cand unul din ei (Stanciu Nicolae) a zis ca se duce acasa sa vada ce se intampla. Si-au pus automatele in niste sacose de sportivi si au ramas sa mai astepte inca o zi, iar unul a ascuns automatul in fan fara sa le spuna si parintilor lui.

Armele au fost luate pentru atac, ca sa-l impuscam pe Ceausescu, dupa cum am vorbit.

Eu mai aveam un grup de unguri, soldati in termen, pe care i-am recrutat din Miercurea Ciuc, care, dupa ce-au iesit din armata, au actionat la Ghimbav de unde au scos 2 lazi cu grenade, in acelasi scop. Dar intre timp ei au fost arestati si expulzati din Romania. M-am gandit si la posibilitatea de a comasa cele doua grupuri si la mai multe variante. (vezi fisier inregistrare 2)

Eu am vrut sa-l atac pe Ceausescu pe Calea Victoriei, intr-un anumit punct unde era un atelier de reparat mobila stil, pentru ca in Bucuresti lumea era contra lui Ceausescu, se dadea painea pe cartela, starea de spirit era explozivă. Eu umblam pe la ambasade, mai trageam si eu cu urechea si devenise clar ca o explozie era absolut posibila si se va intampla in Romania.

Dar cei trei au ramas la ideea lor si au vrut sa-l atace la o cooperativa din judetul lor, unde Ceausescu trebuia sa vina la o serbare agricola. Ma simt cumva vinovat ca nu i-am lasat sa viseze la ideea lor care nu era fezabila, erau tineri si fara experienta, desi Roventu se descurca pe plan militar

46

si avea prea mult curaj, era bun ca patrula de avanpost, avand un chimism special care il indemna sa faca ceva. Am remarcat dorinta lui sincera sa faca ceva, e un om foarte sincer.

I-am dat si carti sa citeasca, am discutat cateva planuri de atac, pe care el le-a luat de bune. Intre timp insa, tatal lui Stanciu a gasit arma ascunsa in curte, s-a speriat teribil si s-a dus la militie, care a identificat imediat seria armei de la Osica. Si l-au arestat pe Stanciu. Atunci, ceilalti doi au fugit si au vrut sa treaca Dunarea, sa fuga prin Bulgaria ca sa scape, dar s-a dat o alarma atat de mare, cu sute de militari cu pichete. Roventu cu Nastase au trecut Dunarea dar au vazut ca in Dobrogea e rau, asa ca s-au intors si au incercat sa mearga la o ferma pe malul Dunarii, cand au fost legitimati de un paznic; de teama sa nu fi fost dati in urmarire generala, l-au amenintat pe paznic cu arma pentru a-i lasa sa treaca, nu i-au facut nimic si au fugit in lunca Dunarii sa se ascunda. Acolo i-au incercuit si au scapat de trei ori, dar erau urmariti cu elicopterele, Postelnicu personal a fost implicat direct in urmarire, s-au tras vreo 3000 gloante, au fost implicati in total mii de soldati pe cand ei aveau doar cateva gloante, asa ca pana la urma au fost prinsi si anchetati.

C.Petre : « Atinici, de unde au fost ei condamnnati de drept comun; si nu politic ?? »

Volcinski: Pentru ca acest Vlad, Iulian Vlad in persoana, nu voia sa raporteze un act de un curaj deosebit! Postelnicu era langa el, amandoi venisera cu elicopterele. Au zis ca cei trei sa fie cat mai repede condamnnati. « De ce ati furat arme ? » Unul din anchetatori le-a sugerat, le-a cerut sa spuna ca au vrut sa sparga CEC-ul din Curtea de Arges ; cei trei trebuiau impuscati rapid. Au fost batuti, schingiuiti ingrozitor, zile la rand, dar n-au recunoscut nimic, si, ceea ce a fost cel mai important, n-au spus nimic de mine, pentru ca eu le-am spus de la inceput : daca pomeniti numele meu, murim cu totii, fara discutii, ca sunt detinut politic, suntem impuscati pe loc. Si daca nu ma amestecati pe mine, poate scapati. Am vorbit cu Roventu dupa aceea, desi i-au batut ingrozitor, au rezistat eroic, i-au umplut de sange, le curgea sange si din anus, nici nu stiu cum au rezistat, Roventu era ingrozitor de schingiuit, eu as fi preferat sa fiu impuscat. Dar ei au rezistat si n-au spus nimic! Roventu nu era un sofer oarecare, era de o inteligenta peste medie, pricepea multe, era militaros, avea sensibilitatile lui, am regretat mult ce a patit. Numai eu stiu ce a patit acest om.

In 8 zile s-a terminat toata ancheta lor, pentru ca lui Postelnicu ii era o frica de moarte ca Ceausescu sa afle adevarul, sa nu ajunga la conotatia politica a incidentului si a vrut ca ei sa fie impuscati si sa se incheie cat mai repede toata povestea. Procurorul cazului, care mi-a fost student, a recunoscut ca n-a mai vazut oameni batuti ca ei. Am intervenit prin Pop Simion sa nu fie executati, ci sa li se comute pedeapsa din executie in inchisoare. Dar au fost condamnnati la moarte. Ei au avut curajul extraordinar ca macar s-au gandit sa faca ceva, e meritul lor ! E adevarat ca initiatorul planului am fost eu, dar nu un plan amanuntit ; eu eram anticomunist convins, e o incfranare in mine, am considerat ca e bine sa avem arme la dispozitie, dar ei ca oameni simpli au atacat dupa capul lor acolo in Osica; eu eram teoretician, ei executanti. Sigur ca eu am vina mea, i-am incurajat mai mult decat trebuie – m-am lasat convins ca trebuie facut ceva. Exista o dizidenta marcata in acea perioada. Eu am zis las-o incolo, sa se intample ce s-o intampla; ar fi bine sa avem arme, dar macar mai bine daca fugea la Suru (in Bucuresti), toata epopeea aceea iarna era fara sens, o actiune intuitiva. La Suru e un loc perfect, cu tot podul acela unde nu gasesti un om un an daca-l cauti. Dupa revolutie am mers cu scrisori la procurorul Robu, la presedintele Iliescu, sa intervin pentru ei, am explicat cum sta treaba, dar un general din sectia militara a Ministerului de Justitie a considerat ca, daca acesti oameni au vrut sa-l atace pe Ceausescu, pe Iliescu nu-l mai rateaza. Astfel, pe Roventu nu l-au gratiat, desi s-a obtinut eliberarea lui prin mandat emis de Tribunalul Militar Buc. catre Directia Gen. a Penitenciarelor, pentru ca s-au inversat niste numere la decretul de eliberare. Nu i-au dat drumul, i-au prelungit arestul si Iliescu n-a mai semnat decretul e eliberare, desi primul procuror Gheorghe Robu a spus ca Roventu iese cu siguranta.

(Gratierea lu V.Roventu a avut loc abia in anul 1999 prin decret prezidential!)